

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1250/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Дарко Комненић адвокат из ..., против тужене Градске општине Нови Београд из Новог Београда, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске Општине Нови Београд, ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3259/17 од 10.05.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3259/17 од 10.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3259/17 од 10.05.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1035/15 од 04.05.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи исплати на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2012. године закључно са 30.06.2015. године, назначене месечне износе са припадајућом каматом од датума доспелости до исплате, све опредељено као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу до 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3259/17 од 10.05.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1035/15 до 04.05.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужене.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, када и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. О правној природи и основаности тужбеног захтева, судови су одлучили уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. На основу одредби члана 118. став 1. Закона о раду, члана 38. тав1 тачка 1, члана 39. став 1. и члана 40. Посебног колективног уговора за државне органе и Посебног колективног уговора о изменама и допунама колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 23/98 и 11/2009), послодавац је у обавези да запосленом накнади трошкове превоза а једино ограничење тиче се висине ових трошкова и зависи од висине месечне претплатне карте. Закон није регулисао начин исплате трошкова превоза па се око начина исплате послодавац и запослени могу договорити, а то може бити урађено и колективним уговором као у овом случају. Право (овлашћење) у виду реализације ове исплате – куповином бус плус карте или исплатом тог износа припада запосленом. Како је колективним уговором који се примењује на тужену предвиђено да на захтев запосленог, руководиоца надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте, да је тужилца такав захтев поднела, правилно су нижестепени судови применили материјално право, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате трошкова превоза поднета је 17.09.2015. године а вредност побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији а по налажењу Врховног касационог суда трошкови одговора на ревизију нису били нужни и неопходни, због чега странке немају право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић